

Vanhin Benjamin De Hoyos
seitsemänkymmenen koorumista

Pyhiksi kutsuttuja

Kuinka siunattuja me olemmekaan, kun meidät on tuotu tähän myöhempien aikojen pyhien yhteyteen!

Rakkaat veljeni ja sisareni, rukoilen, että Pyhä Henki auttaa minua esittämään sanomani.

Vieraillessani ja osallistuessani konferensseihin vaarnoissa ja seurakunnissa minut täyttää aina syvä ilon tunne, kun tapaan kirkon jäseniä – niitä, joita nykyään samoin kuin ajan keskipäivänä kutsutaan pyhiksi. Se rauhan ja rakkauden henki, jota tunnen aina ollessani heidän kanssaan, auttaa minua ymmärtämään, että olen yhdessä Siionin vaarnoista.

Vaikka monet tulevatkin perheistä, joissa on ollut kirkon jäseniä kahden tai useamman sukupolven ajan, monet muut ovat uusia käännyttäisiä. Heille me toistamme ne sydämelliset sanat, jotka apostoli Paavali lausui efesolaisille:

”Te ette siis enää ole vieraita ja muukalaisia, vaan kuulutte Jumalan perheeseen, samaan kansaan kuin pyhät.

[Me olemme] kiviä siinä rakennuksessa, jonka perustuksena ovat apostolit ja profeetat ja jonka kulmakivenä on itse Kristus Jeesus.” (Ef. 2:19–20.)

Joitakin vuosia sitten palvellessani kirkon tiedotustoimistossa Meksikossa meitä pyydettiin osallistumaan eräaseen radion puheohjelmaan. Ohjelman tarkoituksena oli kuvata maailman eri uskontoja ja keskustella niistä.

Kahdelle meistä annettiin tehtävä edustaa kirkkoa ja vastata kysymyksiin, joita mahdollisesti esitettäisiin tämältyyppisessä ohjelmassa. Useiden mainoskatkojen jälkeen, kuten radiokielessä sanotaan, ohjelman juontaja esitti tämän kommentin: ”Meillä on tänä iltana kanssamme kaksi Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon vanhinta.” Hän pysähtyi ja kysyi sitten: ”Miksi kirkolla on niin pitkä nimi? Miksette käytä lyhyempää tai myyvämpää nimeä?”

Toverini ja minä hymyilimme niin loistavalle kysymykselle ja ryhdyimme sitten selittämään, että kirkon nimi

ei ollut ihmisen valitsema. Sen oli antanut Vapahtaja profeetan välityksellä näinä myöhempinä aikoina. ”Sillä näin kirkkoani on kutsuttava viimeisinä aikoina, nimittäin Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkoksi” (OL 115:4). Ohjelman juontaja vastasi heti kunnioittavasti: ”Näin ollen toistamme sen oikein kernaasti.” En muista, kuinka monta kertaa hän toisti kirkon merkittävän nimen, mutta muistan kyllä sen suloisen hengen, joka vallitsi, kun selitimme paitsi kirkon nimen myös sen, kuinka nimi viittaa kirkon jäseniin – myöhempien aikojen pyhiin.

Uudessa testamentissa kerrotaan, että Jeesuksen Kristuksen kirkon jäseniä kutsuttiin ensimmäisen kerran kristityiksi Antiokiassa (ks. Ap. t. 11:26), mutta he kutsuivat *toisiaan* pyhiksi. Kuinka liikuttavalta heistä on varmaan tuntunut kuulla apostoli Paavalin sanovan heidän kuuluvan ”Jumalan perheeseen, samaan kansaan kuin pyhät” (Ef. 2:19) ja myös sanovan heidän *olevan* kutsuttuja pyhiksi (ks. Room. 1:7, vuoden 1938 suomennos).

Siinä määrin kuin kirkon jäsenet elävät evankeliumin mukaan ja

Ushuaia, Argentiina

noudattavat profeettojen neuvoja, heistä tulee vähä vähältä ja jopa huomaamattaan pyhiä. Nöyristä kirkon jäsenistä, jotka pitävät päivittäin perherukouksen ja tutkivat pyhiä kirjoituksia, jotka osallistuvat sukututkimukseen ja pyhittävät usein aikaansa temppeleipalveluun, tulee pyhiä. He ovat niitä, jotka ovat omistautuneita luomaan iankaikkisia perheitä. He ovat myös niitä, jotka varaavat kiireidensä keskellä aikaa pelastaa niitä, jotka ovat vieraantuneet kirkosta, ja kannustaa heitä palaamaan ja istumaan Herran pöydän ääreen.

He ovat niitä vanhimpia ja sisaria sekä kypsässä iässä olevia aviopareja, jotka vastaavat kutsuun palvella Herran lähetyssaarnaajina. Niin, veljeni ja sisareni, heistä tulee pyhiä siinä määrin, että he löytävät sen lämpimän ja ihanan tunteen, jota kutsutaan aidoksi rakkaudeksi eli Kristuksen puhtaaksi rakkaudeksi (ks. Moroni 7:42–48).

Pyhät eli kirkon jäsenet tulevat tuntemaan Vapahtajamme myös vastoinkäymisten ja koetusten kautta. Älkäämme unohtako, että Hänenkin oli kärsittävä kaikki. ”Ja hän ottaa päällensä kuoleman päästääkseen kuoleman siteet, jotka sitovat hänen kansaansa; ja hän ottaa päällensä heidän heikkoutensa, jotta hänen sydämensä täyttyisi armolla, lihan mukaisesti, jotta hän osaisi lihan mukaisesti auttaa kansaansa sen heikkouksien mukaisesti” (Alma 7:12).

Muutamien viime vuosien aikana olen omin silmin nähnyt monien ihmisten, myös monien pyhiemme, kärsivän. Rukoilemme jatkuvasti heidän puolestaan ja pyydämme, että Herra puuttuisi tilanteeseen, jotta heidän uskonsa ei heikkenisi vaan että he kulkisivat kärsivällisinä eteenpäin. Näille me toistamme Mormonin kirjan profeetta Jaakobin lohdulliset sanat:

”Oi siis rakkaat veljeni, tulkaa Herran, Pyhän, luokse. Muistakaa, että hänen polkunsa ovat vanhurskaat. Katso, ihmisen tie on kaita, mutta se on suorana reittinä hänen edessään, ja portin vartija on Israelin Pyhä; eikä hän käytä siihen palvelijaa; eikä ole mitään muuta tietä kuin portin kautta; sillä häntä ei voi pettää, sillä Herra Jumala on hänen nimensä.

Ja jokaiselle, joka kolkuttaa, hän avaa.” (2. Nefi 9:41–42.)

Sillä ei ole väliä, mitkä olosuhteet, koettelemukset tai haasteet meitä saatavatkin ympäröidä. Kristuksen opin ja Hänen sovituksensa ymmärtäminen on voimamme ja rauhamme lähde – niin, veljet ja sisaret, sen sisäisen levollisuuden, joka syntyy Hengestä ja jonka Herra antaa uskollisille pyhilleen. Hän ravitsee meitä sanoen: ”Minä jätän teille rauhan. – Olkaa rohkeat, älkää vaipuko epätoivoon.” (Joh. 14:27.)

Monien vuosien ajan olen omin silmin nähnyt kirkon jäsenten uskollisuuden – myöhempien aikojen pyhien, jotka uskossa taivaallisen Isämme suunnitelmaan ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen sovitukseen ovat voittaneet ahdistukset ja ahdingot rohkeina ja hyvin innokkaina kestäen siten lujina ja jatkaen pyhittymisen kaidalla ja kapealla

polulla. En osaa sanoa kyllin ilmaista kiitollisuuttani ja ihailuani kaikkia niitä uskollisia pyhiä kohtaan, joiden kanssa minulla on ollut etuoikeus olla kanssakäymisissä!

Vaikka evankeliumin ymmärryksemme ei ehkä olekaan yhtä syvä kuin todistuksemme sen totuudesta, niin jos panemme luottamuksemme Herraan, me saamme voimaa kaikissa vaikeuksissamme, koettelemuksissamme ja ahdingoissamme (ks. Alma 36:3). Tämä Herran antama lupaus pyhilleen ei tarkoita sitä, että me olisimme vapaita kärsimyksistä tai koettelemuksista vaan että saamme voimaa selviytyä niiden läpi ja että tiedämme, että juuri Herra on antanut meille voimaa.

Rakkaat veljeni ja sisareni, kuinka siunattuja me olemmekaan, kun meidät on tuotu tähän myöhempien aikojen pyhien yhteyteen! Kuinka siunattuja me olemmekaan, kun meillä entisaikojen ja nykyaikojen profeettojen tavoin on todistus Vapahtajasta!

Todistan, että meidän Herramme, Israelin Pyhä, elää ja että Hän johtaa kirkkoaan, Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkkoa, rakkaan profeettamme Thomas S. Monsonin välityksellä. Herramme Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■